

HANS INNEMEE

beeldend kunstenaar // // huurder

Ik spreek Hans via de telefoon. 'Stel alsjeblieft gerichte vragen. Ik dwaal heel snel af van de kern van een antwoord, dus dan gaat het jou veel te veel tijd kosten om dit tot een kort verhaal te maken.' Zo begint Hans Innemée ons gesprek. Toen ik hem een aantal weken geleden voor het eerst ontmoette, zei hij me hetzelfde. En later in het gesprek zegt hij het nog eens. Ik zeg hem dat hij zich niet opgelaten hoeft te voelen, ik wil de echte Hans spreken en niet een Hans die het gevoel heeft dat hij te veel praat. Ik stel met opzet geen gerichte vraag: 'Wie is Hans Innemée?' Hij springt aan en begint opgetogen te vertellen. 'Ik ben enorm gedreven, dat is een component van mijn ADHD. Ik heb het geluk dat ik ook nog een paar werkende hersenmoleculen heb, waardoor het geen handicap maar een gave is. Ik heb hierdoor namelijk veel 'drive'. Op z'n boeren Nederlands betekent dat dus gewoon dat ik erg enthousiast kan zijn. Maar negatieve gemoedstoestanden gaan in dezelfde heftigheid. Dat werkt dus twee kanten op.'

In het beeldend werk van Hans staat 'de kip' centraal. Deze brengt hij op eigen wijze in beeld. 'Ik heb een zwak voor kunstvormen die er niet virtuoos uitzien, of een beetje kinderlijk.' Hans probeert met zijn werk iets zo simpel mogelijk te treffen. Althans, voor het oog van de kijker. Want het maakproces is allesbehalve simpel. 'Mijn werk is heel 'sophisticated'. Ik kijk op een tiende van een millimeter nauwkeurig of de hoek van een snavel juist is. Misschien moet de snavel iets meer tegen de cirkel aan. Hoe ver plaats ik de oogjes uit elkaar?' Hans heeft zich hierin de afgelopen tientallen jaren ontwikkeld. 'Ik gooi zeker tachtig procent van de dingen die ik maak weg. Of ik gebruik er een stukje van. Mijn atelier staat vol met prullenbakken voor alle valse pogingen. Try over and over again.'

Hans vertelt dat hij zich het liefst terugtrekt als een kluizenaar. Even lijkt dat in contrast te staan met zijn uitbundige, sociale uitstraling. 'Mijn atelier is mijn 'mancave'. Door mijn neurologisch gemankeerd prikkelfilter komen er veel impulsen binnen. Als ik me isoleer, sluit ik me af van de uitwendige prikkels. Dan kan ik wat er inwendig ruist en knettert beter richting geven.' Hij komt het liefst 365 dagen per jaar in zijn atelier. 'Dit is mijn therapeutisch isolatiehok waar ik noodzakelijkerwijs zeven dagen in de week moet zijn.' Hans huurt drie ruimtes binnen Carré: een atelier, een kantoorje en een opslagruimte.

'Ik heb het kantoorje tot mijn passende jas gemaakt. De tafel heeft bewust drie krukken. Één voor mij en maximaal twee man bezoek. Een

grote fauteuil die fantastisch zit. Een kookplaatje, een koelkastje met... O, lekker. Ik heb nog wat frisdrank.' Ik hoor via de telefoon dat Hans een glas inschenkt. 'Maar ook de andere twee ruimtes zijn helemaal ingericht zodat ik me er praktisch prettig bij voel', vervolgt hij. Hij beschrijft zijn atelier in één woord met 'ordelijk'. Alles heeft zijn eigen plek en niemand mag iets verleggen. 'Als ik een monotype tekening maak en hij is klaar, gaat hij aan het schuine blokje dat ik ervoor heb gemaakt zodat het dakpansgewijs boven elkaar kan hangen. Er kunnen twintig tot dertig tekeningen naar beneden hangen, overal een centimeter tussen. Ik moet dat in één beweging kunnen doen. Hup; tekenen, pakken, ophangen.'

Hans heeft van 1982 tot 1986 een ruimte in de kelder van Carré gehuurd toen hij nog als muzikant in een bandje speelde. Toen hoorde hij bij de huurders van het eerste uur. De periode van 1987 tot 1992 noemt Hans zijn 'overgangsjaren'. 'Ik ben van docent en muzikant gemuteerd - zo mag je het gerust noemen - tot de kunstenaar en einzelgänger die ik nu ben. Ik was in 1994 opzoek

naar een nieuwe atelierruimte. Piet Hagens, destijds beheerder van Carré, liet weten dat er een lange wachtlijst was voor een ruimte in het pand.' Hij vertelde Hans dat er nog wel één ruimte beschikbaar was, maar die wilde niemand. Dat was een hokje van zes vierkante meter, je kon er niet eens naar buiten kijken. 'Ik zei gelijk: 'Piet, ik neem het.' Piet was duidelijk verbaasd. Toen vroeg ik hem: 'Als ik hier eenmaal een ruimte heb, krijg ik voorrang wanneer er een andere ruimte vrijkomt, toch?' 'Ja dat klopt', antwoorde Piet. 'Jij bent wel een rat!' zei hij erachteraan. Later ben ik nog eens langsgegaan met twee chocoladebollen. Die deden wonder. Binnen twee maanden ben ik verhuisd naar een veel grotere ruimte.' Van 1994 tot 2007 heb ik hier weer dertien jaar gezeten. In 2007 is Hans uit Carré gegroeid. Hij zat destijds een aantal jaar in het bestuur. 'Niet alle kunstenaars waren het eens met mij. Toen dat hoog opliep, ben ik weggegaan.' In 2017 kwam hij toch weer terug. Hij zocht een atelierruimte die intimiteit in zich had.

'Carré heeft een ziel. Hier zijn kinderen geboren, hier zijn mensen doodgegaan. Hier hebben mensen ziek op bed gelegen en hier zijn mensen hersteld. Er hebben ontzettend veel energieën in dit gebouw geleefd en hun sporen achtergelaten. Het zit in de muren, het zit in het dak. Het heeft een bepaalde historie. Die respecteer ik en daardoor voel ik hier een geborgenheid', aldus Hans.

Ik ken Hans nog niet zo lang, maar ik kwam er snel achter dat hij voor veel gezelligheid zorgt in de gang waar zijn kantoor en atelier gevestigd zijn. Dit weet ik, omdat het kantoortje van Stichting AteliersTilburg ook in deze gang zit en daar ben ik een aantal dagen in de week aanwezig. Hans klopt vaak even aan voor een praatje en hij maakt zich hard voor het bestuur van Carré. Ik vraag hem waarom Carré anders zou zijn als Hans hier niet was en zijn antwoord verbaast mij. 'O, het zou hier dan niet anders zijn. Ik heb hier totaal niet de pretentie dat ik noch in positieve noch in negatieve zin een meerwaarde heb', geeft hij als reactie. Ik leg uit dat ik denk dat veel mensen daar anders over denken. 'Daar word ik dan ook meteen ongemakkelijk en verlegen van. Ik hoef hier nul credits voor', zegt hij. Ik laat weten dat dat hem siert. Een zachte lach klinkt door de telefoon en Hans snijdt snel een nieuw onderwerp aan.

